

I Thydsland er der en organisk Forbindelse mellem Sygeforsikkring og Ulykkesforsikkring, men ærede Medlemmer ville vide, at til Sygeforsikkring ydes der ikke offentlig Bidrag i Thydsland. Forholdet er imidlertid ikke ganske det, som det ærede Medlem betegnede. Man kan ikke sige, at i Thydsland er enhver Arbejder sygeforsikret og ulykkesforsikret. Man kan kun sige, at i Thydsland er den Arbejder, som er i Arbejde for en Arbejdsgiver, baade sygeforsikret og ulykkesforsikret. Han kan naturligvis være det udenfor dette Tilfælde, hvis han selv vil, men man kan ikke være sikker paa, at han er tvungen forsikret, medmindre han er i Arbejde hos en Arbejdsgiver. Saaledes er Forholdet ganske simpelt og konsekvent ordnet, og det kan ikke være anderledes, men til disse Sygekasser er der ikke Tale om, at der ydes noget Bidrag af det Offentlige. Det er en tvungen Forsikkring, som Vedkommende selv og Arbejdsgiveren maa udrede. Man kan vælge dette System, og under andre Forhold vilde det ikke have ligget saa fjernt fra mig at komme der henimod, idet jeg indrømmer, at det er ønskeligt, at alle ere sygeforsikrede, men jeg gjentager, at naar man kan, skal man bygge paa sin egen Udvikling, naar den er sund og rigtig, og derfor har jeg tilladt mig at foreslaa Sygeforsikkring bygget paa Frivilligheden, ganske affet fra, at der kan være Grunde, som gjøre, at man bygger Ulykkesforsikkring paa et andet Princip. Dette har i det Hele ogsaa fundet Tilflutning, og jeg haaber ogsaa, at det ærede Medlem til Syvende og sidst vil gaa med til Noget i den Retning. Jeg skal som sagt ikke ved denne Lov gaa stærkt ind paa Forholdet mellem Ulykkesforsikkring og Sygeforsikkring, særlig da der vil blive Leilighed for mig til at gjøre det senere. Jeg antager ogsaa, at dette maatte være tilstrækkeligt til at overbevise eller i alt Fald til at godtgjøre, at det ærede Medlem ikke ganske har været i Overensstemmelse med de Tanker, der ere mine. Om det er det ærede Medlems egne Tanker, eller om han ønsker, at jeg skulde have disse Tanker, er noget derfra Forskjelligt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hordum) begyndte med at udtale, at han i og for sig ikke var imod „Hjælp-til-Selvhjælp“-Principet, forsaavidt det kunde gennemføres. Jeg betragter denne Udtalelse fra det ærede Medlem som et Tegns paa, at han er villig til at forhandle om Gjennemførelsen ogsaa paa dette Grundlag. Jeg tror ogsaa, det ærede Medlems senere Bemærkninger tydede i den Retning. Det er altsaa muligt, at vi kunne forhandle, og at vi kunne komme til en Forstaelse. At det

ærede Medlem i og for sig bekjendte sig til et andet Princip, det forstaar jeg meget godt, og det maatte man jo ogsaa vide i Forveien. Det ærede Medlem vil ikke have Hjælp til Sygekasserne. Det ærede Medlem vil have fri Løge, Medicin, Pleie og Understøttelse til Familien i alle Tilfælde, uanset om man har nogen Sygekasse eller ikke. Dertil skal jeg tillade mig at bemærke, at her er der jo ganske sikkert et helt andet Grundlag, et Grundlag, som jeg ikke antager, at man vil acceptere og kunne komme igjennem paa her. Det ærede Medlem vil jo vist selv indrømme mig, at det, der saaledes ønskes, det er ikke en Lov om Sygekasser, det er en Lov om Afkaffelse af Sygekasser. Med Hensyn iøvrigt til Gjennemførelsen heraf skal jeg gjøre opmærksom paa, at man jo saa let ikke vil paa noget Punkt kunne bygge paa den nuværende Udvikling. Man maatte jo anstaffe sig en meget stor Stab af Embedslæger eller Statslæger, og Staten maatte, saavidt jeg kan skjønne, overtage hele Medicinalvæsenet samt hele Sygehusvæsenet. Nu er jo Medicinalvæsenet ordnet ad privat Vej, saaledes — det er jo Apothekerne, som her disponere, for Resten under visse Taxter — og Sygekasserne ere kommunale Institutioner. Vor Sygehusudvikling i videre Forstand, og man kan jo tage Sindsygeanstalterne med, er for Resten ikke uden Interesse, og det forekommer mig, at den er kommen ind i et ganske sundt Spor her i Landet. Staten holder jo visse Sygehuse, blandt andet ogsaa Sindsygeanstalter, og de øvrige Sygehuse holdes af Kommunerne. Vi have gennem Epidemiloven faaet vidtgaaende Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde Staten skal bidrage til Sygeudgifter, og det vil ikke være ubekjendt, at man mange Steder paa Kommunernes Sygehuse giver dels betydelig Medsættelse, dels fri Kur og Pleie enten for alle Syge eller dog for smitsomme Sygdomme. Dette er altsaa Udviklingen her, og det forekommer mig, at det er en ganske sund Udvikling, som det vilde være uheldigt at støre ind i. Der vil jo forøvrigt ikke kunne være Tale om, at man skulde kunne blive enig om at komme til en saadan Omordning af Samfundet, som det ærede Medlem tilsigter. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil erkjende, at hans principielle Standpunkt etablerer et Princip, der er saa nyt og gjen-nemgribende, at der ikke vil kunne være Tale om at gennemføre det paa Sygekasseloven. Det vilde som sagt være at affasse Sygekasserne, og det tvivler jeg ikke om, at det ærede Medlem meget vel ser. Subsidiært vilde det ærede Medlem, hvis jeg hørte ret, gaa ind paa at give fri Løge og Medicin